

Boring af 2 Brønde. Disse Udgifter anse vi for at være i høj Grad nødvendige for Øvelsernes Skyld paa det paagældende Sted. Der er en Baraklejr ved Vestencenten, hvor en ordentlig Forplejning af Mandskabet næppe kan foregaa, fordi Marketeren ikke har de Rummeligheder, hvortil han har Trang, og der er en saadan Mangel paa let tilgængelig Vand derude, at der lides i høj Grad derunder, og at det tit paafører Mandskabet overordentlig stor Ulejlighed, idet Vandet skal bringes fra fjerne Steder. Hvis der nu var noget almindeligt Princip i at nægte disse Bevillinger fra Flertallets Side, hvis man ikke vilde bevilge yderligere Midler til Landbefæstningen o. s. v., saa kunde jeg forstaa, om end jeg ikke kunde billige, at man nægter disse Udgifter. Men man bevilger jo i øvrigt meget væsentligt Beløb i den Retning, saa der er selvfølgelig ikke noget saadant Princip, og vi have derfor modsat os disse Nægtelser. Paa § 26 er et tilsvarende Forhold med Hensyn til et endnu større Antal Bevillinger. Vi se ogsaa her paa Sagen i al Almindelighed saaledes, som jeg bemærkede, at en Del af disse Beløb, som vi ikke kunne slutte os til Flertallet i at nægte, angaar den bestaaende Befæstning; men heller ikke her er det jo et Princip hos Udvalgsflertallet, at det vil nægte, hvad der skal til i denne Henseende, men Nægtelserne ere foretagne ganske vilkaarligt. Og hvis man nu her, naar den højtærede Minister senere kommer og gentager disse Bevillinger, vil opstille det almindelige Princip, som den ærede Ordfører nu gjorde gældende, at Krigsministeren ikke burde fremkomme med Gentagelser, saa vil Flertallet i alt Fald paa dette Punkt komme til at modsige sig selv. Thi en Del af disse Bevillinger vælger man jo at gennemføre det ene Aar, og en anden Del opsætter man til et følgende Aar inden for en bestemt lavere fastsat finansiell Grænse. Det Mindretal, hvortil jeg hører, skønner ikke rettere, end at de Bevillinger, der ere forlangte under Nr. 197, 200, 202, 207, 208, 214 og 215 — den sidste dog kun for en Del — ere i den Grad nødvendige, at de bør gives. Efter vor Opfattelse er man i det hele taget, dels med Hensyn til Anskaffelser af

noget Skyts og dels med Hensyn til Anskaffelser af den fornødne Ammunition, kommen for langt ned med Bevillingerne. Vi vare for nogle Aar siden saa betydeligt højere oppe, at vi allerede for lang Tid siden efter den Opfattelse, som Mindretallet nærer, kunde være naaede til en tilstrækkelig Supplering paa disse Omraader, og vi vilde anse det for korrekt, om man var bleven i dette Spor. Jeg skal ikke komme ind paa yderligere Skildringer af Enkeltheder; finder Krigsministeren det nødvendigt, skal jeg lade det være hans Sag.

K. M. Klausen: Skønt der i Fjor blev bevilget et meget rigeligt Beløb til Krigsministeriet, nemlig 10,400,000 Kr., har Ministeriet ikke kunnet lade sig nøje med det, men har i Aar yderligere forlangt 670,000 Kr. Det er jo en overordentlig stærk Stigning fra det ene Aar til det andet, at man saaledes i Aar forlangt 670,000 Kr. mere, end der blev bevilget i Fjor. Men det betegner jo endda ikke alt, hvad Ministeriet har ønsket, idet vi jo alle vide, at Ministeriet selv har bevilget sig og paa egen Haand har taget et Beløb paa 526,000 Kr., saa at det, som Krigsministeriet i Virkeligheden forlanger bliver et Beløb paa næsten 12 Millioner Kr. Det er jo som sagt et overordentlig ublu Forlangende og en glubsk Stigning fra Aar til Aar. Man skulde derfor have ventet, at der i Aar fra Flertallets Side var blevet foretaget meget betydelige Nedsættelser. Man kunde egentlig have tænkt sig, at Flertallet her i Salen var gaaet en helt anden Vej, at det ligefrem havde nægtet at forhandle med den nuværende Krigsminister, idet man havde sagt, at en Minister, der stiller sig paa den Maade, som Ministeriet har gjort sidste Aar, en saadan Mand er det umuligt at forhandle med. Naar Rigsdagen sidder her Vinteren igennem og efter mange Overvejelser kommer til et Resultat, som alle Parter enes om at anerkende som Loven, og Ministeriet saa, naar Rigsdagen rejser hjem, sætter sig hen og kuldaster det, som vi have bevilget og som bevilger sig selv, hvad det lyster, og hvad det mener at have Brug for, saa er man fuldt ud berettiget